

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.369/2015/21.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2016. év október hó 20. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t:

A testi sértés büntette és más bűncselekmények miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 28.B.1679/2014/95. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott börtönbüntetését és közügyektől eltiltás mellékbüntetését egyaránt 7 (hét) évre enyhíti.

A vádlott tartózkodási helye: -.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámítja.

A másodfokú eljárás során felmerült 16.320,- (tizenhatezer-háromszázhusz) forint bűnügyi költséget a vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s:

A Fővárosi Törvényszék a 2015. év december hó 1. napján kihirdetett 28.B.1679/2014/95. számú ítéletével a vádlottat testi sértés büntette (1978. évi IV. törvény 170. § (1), (6) bekezdés I. fordulat), kifosztás büntette (1978. évi IV. törvény 322. § (1) bekezdés b/ pont), 2 rb. közokirattal visszaélés vétsége (1978. évi IV. törvény 277. § (1) bekezdés) és készpénz-helyettesítő fizetési eszközzel visszaélés vétsége (1978. évi IV. törvény 313/C. § (7) bekezdés a/ pont) miatt, halmazati büntetésül, mint különös visszaesőt 8 év börtönbüntetésre és 8 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megállapította, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

A vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámította. Rendelkezett a bűnjelekről, a lefoglalásuk megszüntetése mellett részben kiadni, részben az iratok között kezelni, részben pedig megsemmisíteni rendelte azokat.

Kötelezte a vádlottat a magánfél részére kártérítésként 56.388,- forint megfizetésére, továbbá az ezután járó illeték megfizetésére.

Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen a vádlott és védője a felmentés érdekében jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.72/2015/11. szám alatti átiratában a védelmi fellebbezést megalapozatlannak tartotta. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság az ügyfelderítési kötelezettségének a perrendi szabályok megtartása mellett eleget tett és a rendelkezésre álló valamennyi bizonyítékot értékelve, megalapozott tényállást állapított meg, melyet kellő részletességgel megindokolt.

Ezen tényállásból okszerűen következtetett az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére és törvényesen minősítette valamennyi bűncselekményt. Egyetértett az elkövetés idején hatályos törvény rendelkezései alkalmazásának, mivel a feltételes szabadság kedvezményéből kizárt vádlott esetében a hatályos Btk. nem tartalmaz kedvezőbb szabályozást.

A bűnösségi körülmények megfelelő figyelembe vétele mellett az elsőfokú bíróság a vádlottal szemben megfelelő büntetést szabott ki, melynek enyhítésére nem látott törvényes lehetőséget az ügyészség.

Mindezek alapján a fellebbviteli főügyészség indítványozta, hogy az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben, egyben bejelentette, hogy a nyilvános ülésen nem kíván részt venni.

A védő a nyilvános ülésen kiterjesztette a fellebbezését, így elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, másodlagosan a vádlott felmentését, harmadlagosan pedig a kiszabott büntetés enyhítését kérte.

A védő álláspontja szerint a nyomozás során a védelemhez való jog nem érvényesülhetett kellően, mivel a korábbi kirendelt védő nem jelent meg a nyomozati cselekmények során, így később másik védő kirendelésére került sor.

Emellett megalapozatlannak is tartotta az elsőfokú ítéletet, mivel a sértetti tanúk vallomásai következetlenek voltak, a tárgyaláson felmerült az összebeszélés gyanúja, ittasságuk miatt a nyomozás során nem voltak kihallgatható állapotban, vallomásaik pedig egymásnak is ellentmondóak voltak.

A védő kifogásolta a szakértői bizonyítást, álláspontja szerint nem fogadható el, hogy a sértett sérüléseiről az igazságügyi orvosszakértő az iratok alapján adott szakvéleményt, és nem csak a sértett, hanem a vádlott tekintetében is kifogásolható a szakvélemény, amely a vádlotti sérülések kapcsán nem megfelelően foglalt állást. Emellett az elsőfokú bíróság a szakvéleményeket nem megfelelően értékelte.

A felmentésre vonatkozóan kapcsán kifejtette a védő, hogy a vádlottnak nem volt szüksége pénzre, mivel volt neki, így nem bizonyítható egyértelműen, hogy elkövette volna a vagyon elleni bűncselekményt.

Emellett az okiratok kapcsán hivatkozott az 1/2009. Büntető jogegységi határozatra, mely alapján a védő álláspontja szerint a vádlott valójában nem szerezte meg az okiratokat, így nem követte el ezen bűncselekményt. Egyebekben felvetette, hogy a jelenlegi Btk. szerint, amely már az elvétel elkövetési magatartását is büntetni rendeli, csak 1 rb. lenne ezen bűncselekmény, szemben az elkövetéskori törvénnyel, amely szerint 2 rb. bűncselekményt állapított meg a törvényszék. A védő

azt is indítványozta, hogy a vádlott testi épség elleni cselekményét garázdaságnak minősítse az ítélőtábla.

A kiszabott büntetés enyhítésére vonatkozó fellebbezés indokaként felhívta az időmúlást, azt, hogy az elkövetéskor a vádlott fiatal felnőtt volt, illetve mellőzendő tartotta a súlyosító körülmények közül az elszaporodottságot, melyet adattal nem támasztott alá az elsőfokú bíróság.

A vádlott a nyilvános ülésen a személyi körülményei kapcsán elmondta, hogy élettársa volt, de már nincs, korábban abból élt, hogy „lányokra vigyázott”, emellett alkalmi munkát is végzett. Elmondta még, hogy kilenc évig boksztolt, illetve cukorbeteg.

A vádlott utolsó szó jogán csatlakozott a védője által elmondottakhoz, elmondta, hogy kölcsönös volt a verekedés, ami miatt neki is volt sérülése, hivatkozott a korábbi védekezésére és azt kérte, hogy csak azért ítéljék el, amit elkövetett, de az életveszélyt okozó testi sértésért ne.

A védelmi fellebbezés az enyhítésre irányuló részében megalapozott.

A Fővárosi Ítélőtábla a védelmi fellebbezés alapján eljárva a Be. 348. § (1) bekezdésére figyelemmel a Fővárosi Törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált. Ennek eredményeként megállapította, hogy a törvényszék a perrendi szabályokat megtartotta, eljárásában a védekezéshez való jogot biztosította. A nyomozás során a korábbi védő kirendelése megtörtént, a hatóság eleget tett azon kötelezettségének, hogy értesítette a kirendelt védőt az egyes nyomozati cselekményekről, azonban a védő jelenléte ezen túlmenően nem kötelező, így a nyomozás során tett vallomások az elsőfokú bíróság helyesen és törvényesen értékelte bizonyítékként.

A törvényszék egyebekben figyelemmel volt a vádlott által sérelmezett védői eljárásra és a tárgyaláson új védőt rendelt ki számára.

Az igazságügyi orvosszakértői vélemény készítésére vonatkozó védelmi kifogással kapcsolatban az ítélőtábla rögzíti, hogy számtalan esetben fordul elő, hogy a szakértők az iratok alapján adnak véleményt, a szakvélemények emiatt nem törvénysértőek, a bizonyítékok köréből való kirekesztésüknek ezen okból nincs helye.

Az elsőfokú bíróság a tárgyaláson - helytelenül -, a mentő körülmény elhallgatásának következményére is kiiktatta a tanúkat, holott a hatályos büntetőeljárás törvény szerint erre már nem kell. Ezen kisebb szabálysértésnek azonban kihatása nincs az egyébként megfelelő törvényi figyelmeztetések mellett megtett tanúkenti vallomások bizonyítékkénti értékelésére. Emellett szükségtelenül merült fel a tárgyaláson a szakértők meghallgatása során a zárt adat kezelés, ugyanis a Be. 110. § (1) bekezdése szerint mindössze a szakértő személyazonosságának megállapítására kell, hogy sor kerüljön a meghallgatása előtt, amely a szakértői igazolványból kell, hogy történjen, a személyes adatait nem kell rögzíteni.

Ehhez képest a tanú kihallgatására a Be. 85. § (2) bekezdése vonatkozik, amely konkrétan rögzíti, hogy mely adatokat kell megkérdezni a tanútól, amelyre köteles is válaszolni. Ehhez képest merül fel a tanú védelme érdekében a Be. 96. §-ban szabályozott zárt adat kezelés lehetősége. Nyilvánvaló, hogy ezen kisebb formai hibának sincs jelentősége az ügy elbírálása szempontjából.

A törvényszék az ügyfelderítési kötelezettségének megfelelően eleget tett, a rendelkezésére álló bizonyítási anyagot értékelési körébe vonta és a valóban ellentmondásos bizonyítékokat egyenként és egymással is egybevetve gondosan mérlegelte és e tevékenységéről részletesen számot adott.

Okszerűen megindokolta azt, hogy a vádlotti tagadással szemben a sértetti tanúk mely vallomásait, mely részükben, miért fogadta el a tényállás alapjául. Az elsőfokú bíróság részletesen kitért ennek során a védő által említett ellentmondásokra, ellentétekre és iratszerű és logikus indokát adta annak, hogy miért tartotta elfogadhatónak döntően a nyomozás során tett vallomásokat. Ennek megfelelően az indokolása, a bizonyíték értékelése, annak szerkezete a bizonyítás nehézségeinek áthidalását megfelelően szolgálta, világossá és érthetővé téve a bíróság mérlegelését. A törvényszék a rendelkezésére álló szakértői véleményeket törvényesen és megfelelően értékelte, az azok kapcsán levont következtetései helytállóak voltak.

A Fővárosi Törvényszék által megállapított tényállás megalapozott, azt mindössze a vádlott által a másodfokú nyilvános ülésen a személyi körülményeit illetően előadottak tekintetében kell kisebb mértékben kiegészíteni a Be. 352. § (1) bekezdés a/ pontja alapján az alábbiak szerint:

A vádlott korábban élettársi kapcsolatban volt, amely jelenleg már nem áll fenn, korábban alkalmi munkákból, illetve abból élt, hogy „lányokra vigyázott”, kilenc évig boksztolt és cukorbeteg.

Mindezen kiegészítéssel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás minden vonatkozásban megalapozott és miután az elsőfokú bíróság eleget tett a kötelezettségének, ezért irányadó a fellebbezési eljárásban.

A védelmi fellebbezés a felmentésre irányuló részében a törvényszék mérlegelő tevékenységét támadta, amely azonban a megalapozott tényállás mellett a felülmérlegelés tilalmára tekintettel eredményre nem vezethetett.

Az irányadó tényállás alapján a vádlott bűnösségére vont következtetés okszerű, a cselekmények minősítése törvényes.

A védelmi indítványok kapcsán rögzíti az ítéletábra, hogy a tényállás szerint a vádlott bántalmazása következtében szenvedte el az életveszélyes sérülést a sértett, így a cselekménye nem garázdaságnak, hanem életveszélyt okozó testi sértés büntettének minősül. Az életveszély orvosszakértői kérdés, ennek elszenvedése az elsőfokú eljárásban egyértelműen bizonyítást nyert. Az elsőfokú bíróság a sértetti oldal nyomozati vallomásai alapján, ahogyan a bizonyítékok értékeléséből, a mérlegeléséből is kitűnik, a vádlott vagyon elleni cselekményét kifosztás büntettként értékelte. A sértetti tanúk vallomásai a tárgyaláson rablás elkövetését vetették fel, azonban az elsőfokú bíróság ezt helytállóan vetette el.

A törvényszék helyesen minősítette a vádlott által elkövetett közbizalom elleni bűncselekményt 2 rendbelinek. A megszerzés a vádlott terhére megállapítható, az ítélet (jogi) indokolásából ez nyilvánvaló (ítélet 23. oldal negyedik bekezdés utolsó két mondat). Ezen tényszerű megállítást az ítélet tényállásba tartozó, függetlenül attól, hogy az ítélet szerkesztési hiba miatt nem ott került rögzítésre.

A pénzügyi bűncselekmény minősítése szintén helyes.

A Btk. 2-át megfelelően alkalmazta az elsőfokú bíróság. Az elbíráláskori büntető anyagi jogi szabályok akkor lennének alkalmazhatók, ha annak konkrét alapja van, jelen esetben, ha a vádlottra nézve összehatásukban kedvezőbbek lennének. Ennek hiányában főszabályként érvényesülően az elkövetéskori büntető törvény alkalmazandó.

A közbizalom elleni bűncselekmények 2 rendbeli vétség helyett esetlegesen a hatályos Btk. szerint 1 rendbelikénti minősülése, a halmazati büntetést meghatározó, jóval jelentősebb tárgyi súlyú, és

ennek megfelelően jóval súlyosabb büntetendő testi épség elleni, és a különös visszaesőként elkövetett vagyon elleni bűncselekmények mellett enyhébb elbíráláshoz nem vezet.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során figyelembe veendő körülményeket alapvetően helyesen számba vette, azonban az ítélet tábla nagyobb jelentőséget tulajdonított az enyhítő körülmények között a vádlott fiatal felnőtt voltának, illetve a további időmúlás növelte a nyomatékát ezen enyhítő körülménynek. A védelmi felvetéssel kapcsolatban rögzíti az ítélet tábla, hogy a bírói gyakorlat az elszaporodottság, mint súlyosító körülmény megállapításához nem kívánja meg a statisztikai adatokból történő megerősítést, elegendő a köztudomás. A törvényszék helyesen állapította meg, hogy a vádlott a kifosztás büntette kapcsán különös visszaesőnek, míg a további bűncselekmények kapcsán visszaesőnek minősül. Ez utóbbi viszont súlyosító körülmény.

A középérték a halmazati büntetésre tekintettel 7 év, ahogyan azt a törvényszék megállapította, azonban valamennyi bűnösségi körülményre tekintettel, összevetve azokat a cselekmények tárgyi súlyával és az elkövető személyében rejlő társadalomra veszélyességgel az ítélet tábla lehetőséget látott az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés büntetés és közügyektől eltiltás mellékbüntetés enyhítésére. Ekként a szabadságvesztés mértékét a középértékkel egyezően határozta meg, illetve ehhez igazodóan enyhített a mellékbüntetésen is.

Tekintettel arra, hogy az elsőfokú ítéletben is jelzetten a vádlott korábbi lakcíme már fiktív volt, a vádlott által a másodfokú eljárás során előadottakkal egyezően rögzítette a vádlott tartózkodási helyét az ítélet tábla.

Az ítélet egyéb járulékos rendelkezései törvényesek.

Fentiekre tekintettel a Fővárosi Ítélet tábla a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 372. §-a alapján a büntetést kiszabó részében megváltoztatta, egyebekben a Be. 371. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

A Fővárosi Ítélet tábla a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe a Be. 99. §-a alapján beszámította.

Kötelezte az ítélet tábla a vádlottat a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére a Be. 381. § (1) bekezdése alapján.

Budapest, 2016. év október hó 20. napján

. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Bartkó Levente s.k.
előadó bíró

. Ölvédy Emese s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 28.B.1679/2014/95. számú ítélete a Fővárosi Ítélet tábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.369/2015/21. számú ítéletében írt változtatás mellett a vádlottal szemben jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2016. év október hó 20. napján

. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő